

Velikonoce: 86. Ježíš není stejný jako Kristus

Velikonoce

Ježíš není stejný jako Kristus

Holistickou, inkluzivní, soucitnou a na spravedlnost orientovanou křesťanskou vizi by přijalo více křesťanů, kdyby více křesťanů pečlivěji chápalo a rozlišovalo mezi předvelikonočním Ježíšem a povelikonočním Kristem.

Příběhy, které se objevují v evangeliích (pravděpodobně jde o pozdně se rozvíjející tradici, protože chybí v Markovi, prvním napsaném evangeliu) fungují tak, že překlenou propast mezi historickým Ježíšem Nazaretským a živým, kosmickým Kristem a spojují oba dohromady.

Kristus však není Ježíšovo příjmení. Ježíš není totéž jako Kristus, i když Ježíš je součástí vesmírné reality Krista.

Harvey Cox to ve svém vynikajícím díle *The Future of Faith* popisuje takto:

„Kristus“ znamená víc než Ježíš. Odkazuje také na nové přadeno vztahů, které kolem něj vznikly během a po jeho životě. . .

Pavel často mluví o Kristu, který přebývá v něm a mezi ostatními následovníky. Když například píše, že mezi těmi, kdo sdílejí Kristova Ducha: „Není Žid ani Řek, není otrok ani svobodný, není muž ani žena, protože všichni jsou jedno v Kristu Ježíši,“ myslí tím něco rozsáhlejší než historický Ježíš (Galatským 3:28).

Velikonoční cyklus se vši svou tvrdostí, radostí a neproniknutelností vypráví o tomto rozšíření tohoto historického Ježíšova příběhu na Kristův příběh.

Tato kosmická, kolektivní, korporační božská realita známá jako Kristus není omezena na křesťany (na nás, kteří jsme následovníky historického Ježíše). Křesťané znají a prožívají charakter (lásku, soucit, dobro atd.) kosmického Krista prostřednictvím života a učení Ježíše Nazaretského, ale Duch Kristův není omezen na křesťany.

Podle Coxe *„jeden z nejničivějších omylů církve. . . bylo trvat na tom, že Duch je přítomen pouze ve věřících.“*

Apoštol Pavel jen zřídka odkazuje na historického Ježíše. Mluví většinou o kosmickém Kristu, se kterým jsme sjednoceni a v němž a skrze něhož žijeme. Jsme v Kristu a Kristus je v nás (Galatským 2:20).

V Kristových hymnech/litaniích ve Filipským 2:6-11 a Koloským 1:15-20 předchází kosmický Kristus historického Ježíše. V Kolosanům se na Krista vztahuje starodávná židovská tradice moudrosti, která byla v některých textech personifikována jako žena (Sophia).

Kristus je zde stvořitel a udržovatel všeho a skutečnosti, v níž bude vše shromážděno a smířeno s Bohem (*„skrze něho se Bohu zalíbilo smířit se sebou všechno, ať už na zemi nebo na nebi“*). Jazyk je zde poetický, mýtický, metaforický a symbolický, jako musí být každý náboženský jazyk.

Jak velký obraz, velkolepý příběh, univerzální, zahrnující, království Božího druhu křesťanství bychom měli, kdyby více křesťanů rozumělo a dělalo tyto rozdíly!

Je to vesmírný Kristus, ve kterém všichni *„žijeme, pohybujeme se a jsme“* (Skutky 17:28). Kristus je světlo, které osvětluje každého člověka (Jan 1:9) a je Duchem Pravdy, Přímluvcem, který osvětluje celý svět k duchovní realitě (Jan 16:7-11). Kristus je plnost Boha, který v sobě nakonec všechno shromáždí (Ef 1,10) a přitáhne všechny lidi k vědomé jednotě v Bohu (Jan 12,32).

Františkánský teolog a mystik Richard Rohr to krásně vyjadřuje,

Věčné Kristovo tajemství začalo Velkým třeskem, kde se Bůh rozhodl zhmotnit jako vesmír. Od té chvíle hmotné a duchovní vždy koexistovaly, jak se zdá, říká Genesis 1:1-2.

Ačkoli tento Kristus existoval dávno před Ježíšem a souvisí se samotným stvořením, zdá se, že křesťané si myslí, že Kristus je Ježíšovo příjmení. Ježíš [historický Ježíš] nám umožňuje představit si – protože to v něm vidíme –, že božské a lidské jsou navždy jedno. . .

Bůh vzal na sebe veškerou lidskou přirozenost [Ježíš je archetypální, reprezentativní lidská bytost] a řekl jí „ano“ navždy! V různé míře a s nekonečnými kvalitami vzal Bůh na sebe vše fyzické, hmotné a přírodní. To je plný význam Inkarnace.

Dovolit tak závažné pravdě vejít, plně jí věřit, užívat ji praktickými způsoby, trpět to s druhými a pro druhé – to znamená být křesťanem! Nic jiného teď nebude. Nic menšího nezachrání svět.

Jaký rozdíl má tato vize v tom, jak vidíme svět a své místo v něm, a také v tom, jak interpretujeme a používáme písmo. Evangelia například prolínají a propojují vzpomínky na historického Ježíše a hlásání živého Krista. Když to pochopíme, evangelia dávají mnohem větší smysl.

Vezměme si například Ježíšův výrok v Janovi 14:6, který není skutečným výrokem historického Ježíše, ale výrokem, který johanitská komunita připisuje Ježíši jako živému Kristu:

„Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“

To neplatí o historickém Ježíši, ale platí to o živém Kristu, ve kterém a skrze něhož všichni žijeme, dýcháme a máme svou existenci.

Kosmického Krista známe skrze historickou osobu Ježíše, ale kosmický Kristus může mluvit, tvořit, osvětlit, dotýkat se a proměňovat lidi jinými prostředky, metodami a prostředníky než historický Ježíš. Bratr David Stendle-Rast to říká takto:

Naše poznání Ježíše je zprostředkováno skrze druhé. Kristus jsme my, které známe z první ruky, i když jsme o Ježíši nikdy neslyšeli . . . V tomto smyslu člověk nemusí být křesťanem, aby poznal Krista. Poznáte Krista, když znáte své Já [pravé Já, Božské Já, Ducha Kristova uvnitř].

Kristovo Já v nás můžeme poznat a zažít mnoha různými způsoby. Pro křesťany je Ježíš cestou a pravdou, která nás vede do vztahu s Božským životem.

Zamyslete se také nad příběhem Ježíše, který krácel po vodě v Markovi 6:45-52. Je vysoce nepravděpodobné, že by historický Ježíš chodil po vodě. Tento příběh má kořeny v církevním hlásání živého Krista, spíše než ve vzpomínce na historického Ježíše.

Některé evangelijní příběhy jsou jasně zakořeněny v historii Ježíše Nazaretského; další příběhy (jako je tento) souvisejí převážně s církevním hlásáním kosmického Krista.

Markova bouře na moři čerpá z bohaté tradice v hebrejských písmech, kde 1) moře je spojeno se zlými mocnostmi a 2) Bůh vládne moři.

Podle starodávného mýtu o stvoření, který se objevuje v žalmech a prorocích, když Bůh stvořil svět a

oddělil vody od souše, musel Bůh bojovat a podmanit si monstrózní síly chaosu, které žily nebo se s nimi ztotožňovaly mořské vody (Ž 89,8-10; Iz 57,8-10).

Rahab bylo jedno ze jmen prvotního mořského netvora, nebo možná zosobnění samotného chaosu, který si Bůh musel podmanit. Viz zejména Ž 107:23-29, který mohl být použit k formování Markova příběhu.

Markova verze také jasně čerpá z hebrejských obrazů a jazyka („já jsem“; „nebojte se“; „půjdu kolem“) teofanie. Bůh Mojžíšovi identifikuje Boží já jako „Já jsem“. „Nebojte se“ bylo první slovo, které Bůh nebo anděl obecně vyslovil, když se Bůh nebo andělé zjevili lidem.

Obraz „procházení“ pochází z Exodus 33:18, 19, kde Bůh prošel kolem Mojžíše, když Mojžíš řekl Bohu: „Ukaž mi svou slávu.“

Markův příběh zjevně čerpá z hebrejských obrazů, aby spojil Krista s Božím angažmá ve světě a Božím lidu. Tento příběh bychom mohli nazvat Christophany (zjevení nebo nefyzické projevení Krista). Je to příběh o živé přítomnosti Krista s církví v dobách nouze a strádání.

Je to příběh pro všechny časy, ale představte si, jak vhodné by toto prohlášení bylo pro křesťanskou komunitu, kterou Marek oslovoval během a po zničení Jeruzaléma Římany. Veškerý chaos se rozpoutal. Ale mějte víru, živý Kristus je přítomen v bouři.

Předvelikonoční Ježíš je historický Ježíš, muž Ježíš, jehož život nám dává úplný obraz o tom, jak vypadá lidský život ponořený do Boha, plný božské lásky a soucit. Povelikonoční Kristus zahrnuje lidského Ježíše, ale je mnohem větší a rozsáhlejší realitou.

Jako křesťan chápu vesmírného Krista optikou historického Ježíše. Zakouším Ducha Kristova jako ducha, charakter, vášeň a soucit Ježíše Nazaretského.

Ježíš poskytuje můj „objektivní referenční bod“ (Steindl-Rast) pro pochopení Kristova Ducha, Krista uvnitř, Ducha působícího ve světě, mé náboženské komunitě a v mém osobním životě. Mé pravé já, mé autentické já je Kristovo Já, Božské Já žijící ve mně a skrze mě.

Kristus ve mně je má naděje slávy (Kol 1,27). Je to také naděje světa. Kdyby jen Kristus v každé lidské bytosti mohl být přiveden k vědomému uvědomění a božská láska (která byla inkarnována v historickém Ježíši) v každém z nich uvolněna, přišlo by na zemi království Boží.

Chuck Queen

[Baptist News Global](#)

Chuck Queen

Chuck Queen

Chuck Queen je kazatelem sboru *Immanuel Baptist Church* ve Frankfortu, Ky., a autorem několika knih, včetně *„Být progresivním křesťanem (není) pro blbce (ani pro vševědouce: Evoluce víry)“*. Chuck bloguje na *A Fresh Perspective* a je pravidelným přispěvatelem blogu

Unfundamentalist Christians.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)